

Orcsik Roland

Erdőnyelv

Az erdőben
a zöld színek bőségében fürdök –
az árnyalatok érzékelése
majomember őseink gén-
maradványa, máskülönben
csupán egyfajta zöldet látnék.
Jólesik a burjánzó növényzet
adta hús levegő,
átjárja a tüdőmet,
hullámokban nyugtat.
Mégis alig tudom a fák nevét,
a növényekét, a bogarakét,
simán átgázolok az állatok nyomain.
Legutóbb szinte észre sem vettem,
majdnem ráléptem
egy foltos szalamandrára,
melynek nevét persze utólag néztem
ki a világhálón. Össze-
gubózva, mozdulatlanul,
mint egy fekete-sárga kavics,
várt, hogy továbbhaladjak,
tán azt hitte, az ember
tiszteli a holtat,
nem tapos rá.
Ha tudnám a növények,
bogarak, állatok nevét,
többet látnék zöld vendég-
látómból, ezáltal sem birtokolnám,
csupán tájékozódnék
a labirintusában.
Erdő, erdő, engedd,
hogyan lássalak!
Ember előtti élő-
világodban bolyongani –
Ha elmosódott a fák kérgéről

a túrajelzés, bekapcsolom
a mobilomon a térképes
applikációt – a biztonsági övem.
Egyszer azon kaptam magam,
ösztönösen más irányban haladok,
mintha az után
szimatolnék,
ami nincs a térképen,
a túraútvonalon.
Egy kiégett tisztásra értem,
mögötte a fák is kormos romokban,
olyan érzésem támadt,
nemsokára kikelnek
rejtett sírjaikból,
és bosszút állnak
az erdei holtak.

